

Μια εντελώς διαφορετική προσέγγιση πάνω στο επίμαχο θέμα του Ολοκαυτώματος των Εβραίων το οποίο απασχολεί κατά καιρούς τον κινηματογράφο, αποπειράθηκε με επιτυχία ο Βρετανός σκηνοθέτης Τζόνναθαν Γκλέιζερ με την ταινία «**The zone of interest**» (**Η ενδιαφέρουσα ζώνη**) που προβλήθηκε στο επίσημο διαγωνιστικό τμήμα της 76ης διοργάνωσης προκαλώντας, ως επί το πλείστον θετικότερα σχόλια.

Τι μπορεί να σημαίνει ένα στρατόπεδο συγκεντρώσεων των Εβραίων όπως του Αουσβιτς για τους ίδιους τους Γερμανούς που είχαν την ευθύνη της διαχείρισής του; Πως ζούσαν, άραγε, εκείνη την εποχή αυτοί οι άνθρωποι που δουλειά τους ήταν να εξολοθρεύουν εκατοντάδες, αν όχι χιλιάδες άλλους ανθρώπους σε καθημερινή βάση; Μια δουλειά ρουτίνας. Ποια ήταν η προσωπική τους ζωή;

Πάνω σε αυτά τα ερωτήματα «πατά» η ταινία με κεντρικό πρόσωπο τον Ρούντολφ Χος (Κρίστιαν Φρίντελ) διοικητή στρατοπέδου του Αουσβιτς. Παρακολουθούμε την καθημερινότητα ενός πολύτεκνου οικογενειάρχη με κοιλίτσα, το σπίτι του οποίου βρίσκεται στα περίχωρα. Η σύζυγος νιώθει χαρά μέσα στην βολή που της προσφέρει αυτή η κατάσταση. Έχουν σκύλο, παιδιά, υπηρετικό προσωπικό και αντιμετωπίζουν τα καθημερινά μικροπροβλήματα που κάθε οικογένεια μπορεί να έχει ανεξαρτήτως εποχής. Ένα από αυτά είναι η ενδεχόμενη μετάθεση του διοικητή την οποία η σύζυγός του δεν θέλει διότι έτσι θα χάσει την αρμονία που η τωρινή κατάσταση της προσφέρει.

Μέσα σε αυτό το πλαίσιο που είναι γεμάτο ειρωνεία και κυνισμό, ο Γκλέιζερ κινηματογραφεί τα πάντα από απόσταση: πανέμορφα μακρινά κάδρα χωρίς κοντινά πλάνα εκπέμπουν την απερίγραπτη γαλήνη της περιοχής σε πλήρη αντιπαράθεση με το χάος στο «εσωτερικό» της, εκεί όπου πραγματοποιούνταν τα απερίγραπτα εγκλήματα τα οποία δεν βλέπουμε ποτέ. Για την ακρίβεια δεν βλέπουμε ούτε μια σκηνή μέσα στο στρατόπεδο συγκεντρώσεως.

Απλώς που και που ακούμε. Ακούμε κραυγές απελπισίες, πυροβολισμούς ή αγριοφωναρες που δίνουν διαταγές. Είναι ο ήχος σε αυτή την περίπτωση που σε κάνει να νιώσεις την ανατριχίλα να διαπερνά όλο σου το είναι παρακολουθώντας υτή την θαυμάσια ταινία που επανέρχεται δημιουργικά σε ένα θέμα που δεν θα πάψει ποτέ να απασχολεί τον κινηματογράφο.

Ταινίες για το Ολοκαύτωμα των Εβραίων έχουμε δει πολλές, από το «Καπό» του Τζίλο Ποντεκόρβο, μέχρι την «Λίστα του Σίντλερ» του Στίβεν Σπίλμπεργκ και τον αριστουργηματικό «Γιό του Σαούλ» του Λάζλο Νέμετς που πριν από μερικά χρόνια σε αυτό ακριβώς το φεστιβάλ είχε προκαλέσει τεράστιο θόρυβο και αρχίσει μια θαυμάσια πορεία με προορισμό τα Οσκαρ. Ωστόσο, καμία ταινία που έχουμε δει ως τώρα, δεν έχει την πρωτοτυπία στην προσέγγιση του θέματος αλλά και την αισθητική αυτής του Γκλέιζερ.

Πηγή: [To Βήμα, 22.5.2023](#)